CA LA MEUCA

CAPÍTOL VINT-I-VUIT...DE LA SÈRIE

LA MADAME SE'NS INFECTA

Que mala pata...
cuarenta años de exitosa profesión sin unas putas ladillas y ahora que sólo estoy de refuerzo, me coge el Coronavirus.

Y mira que no paraba eh?

A veces, en según que fiestas...

O se calla o le retiro el respirador.

Que mala leche, hija, encima que te aplauden cada dia.

L'infermera somriu. De fet es porta molt bé amb la Madame des que aquesta va entrar a l'Hospital, però no sap com fer-la callar i a vegades s'ha de posar dura.

Ahora sí que la casa se va a hacer puñetas. Una se ha ido, la otra se me embaraza y ahora yo...

La pobre Puri no va a poder mantenir el ritmo...

Oye, no te gustaria hacer unes horas, eres muy monina y servicial cuando quieres... Tenemos una clientela estupenda

A cuanto sale por dia, pregunta l'infermera

La Madame sorpresa, De verdad te gustaria? Oh que ilusión.

Mejor que esto serà, digo yo, y mas descansado. Basta con fingir, no?

Bueno, sí, però algo hay que hacer. Tampoco sirve cualquiera.

Yo, mas que nada es por quitarme este uniforme, parecemos enucos y alguna vez me gustaria enseñar las tetas.

Pues claro. Sabes que la última vez que fui a un Hospital todavía habían monjas. Que sádicas eran las tias, y cuando supieron a qué me dedicaba, me ponían las inyecciones de tres en tres.

A mi me parió una monja.

No me digas?!

Era la comadrona, no malpiense, que tiene usted una obsesión con los líos...

Ay Dios, cómo me habré contagiado si llevo dias sin menear una picha?

Señora en este país casi nadie menea nada y mire como estamos de llenos.

¿Y tu sabes si esto es grave?

No ve la televisión, señora?

Me refiero que si el virus deja impotente, porque entonces si que la hemos cagao.

Es a la único que no afecta.

Entonces he de ponerme buena, cuando salgan seguro que van a casa y la Puri sola, pobre.

La Madame es posa bé els llençols, com qui ha de rebre una visita.

Un cigarrito no me lo podries traer?

Cállese un rato y me descansa, luego vuelvo.

Decías en serio lo de pasarte de profesión, es tan humanitària como la tuya, no creas.

No me tiente!

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

TOTAL, RES

L'home en les arts de viure, no ha inventat res, però en les arts de matar supera a la natura i provoca amb la química i la maquinària, totes les matances, les plagues i la fam. B. SHAW

Morts a la Bíblia: el deu Yahvé va matar a 2.270.365 de persones sense incloure les víctimes de Sodoma i Gomorra, del diluvi de Noé i de les múltiples plagues perquè no s'especifiquen dades concretes. El dimoni en va matar a 10. R. DAWKINS.

Potser això explica la passivitat de l'Ibex i de l'Església davant el coronavirus. Poca cosa per ells?

LA LLUFA

SOCIETAT LIMITADA

Encefalograma pla i de sobte, quan ja dones al pacient per mort, un repunt, un estímul que reviu el cervell del ciutadà. És el coronavirus.

La societat ja no respon a cap altre motivació. No hi ha tema, no hi ha pensament, no hi ha vida que no giri entorn del COVID. Tot és por.

Probablement, passat el pic de la pandèmia, els ciutadans tornaran a una certa normalitat. Se'ls acudiran altres temes, pensaran més enllà, veuran que viure no és exactament respirar a través d'un màscara. Recordaran que es pot tocar a la parella, fer sexe, abraçar als amics i pujar al metro sense sentir-te al corredor de la mort.

Es tornaran a sentir vius, importants i, el que més els importa, segurs. Tornaran a pensar que són immortals, deixaran que la parella faci la seva sempre que no els emprenyi gaire, lliuraran els nens a l'escola perquè els eduquin i es quedaran dins el cotxe satisfets i alliberats veient-los en mans del mestre. Pensaran en la feina, la secretària, en Hisenda i en com defraudar-la. Tornaran a ser homes de bé.

Però segurament, oblidaran que durant aquests temps de confinament, han perdut més coses, moltes altres coses.No notaran que durant aquesta pandèmia, el cervell s'ha anat assecant, fent-se erm i esquarterat. I de ben segur que no entendran que, malgrat estar lliures del virus, el poder haurà aprofitat el COVID per retallar una mica més les seves llibertats personals, deixant-los un marge de vida més trist, més estret i més reprimit.